

La Cambra reclama al govern espanyol que els interessos de demora tributaris continuïn sent deduïbles

- En els últims mesos, els canvis de criteri sobre la deducció d'aquests interessos han perjudicat les empreses, ja que no queda garantit el principi de seguretat jurídica en la interpretació i aplicació de les normes.
- L'Agència Tributària i la Direcció General de Tributs discrepen a l'hora de considerar si aquests interessos han de ser o no deduïbles.
- La consideració dels interessos de demora com a despesa financera queda fonamentada en una sentència del TC de 1990, en la Llei General Tributària i en la normativa comptable de l'Institut de Comptabilitat i Auditoria de Comptes (ICAC).

Barcelona, 24 de juny de 2016.- La Comissió d'Assumptes Jurídics i Fiscals de la Cambra de Comerç de Barcelona reclama al govern espanyol que la deducció com a despesa en l'Impost de Societats dels interessos de demora tributaria continuï aplicant-se com fins ara.

Des de l'entrada en vigor de la Llei de l'Impost de Societats (LIS) 43/1995, la deducció dels interessos de demora tributaris no havia generat cap controvèrsia, fonamentalment, perquè resulta coherent amb la seva naturalesa econòmica i jurídica. Es tracta, per una banda, d'una despesa financera i, per l'altra, d'una indemnització la finalitat de la qual és compensatòria i no punitiva. En aquest sentit, la normativa comptable qualifica els interessos de demora com a despesa financera i la doctrina del Tribunal Constitucional sosté la naturalesa compensatòria i no punitiva d'aquests interessos.

Així mateix, la LIS no contempla els interessos de demora tributaris entre les despeses no deduïbles ja que fa referència exclusivament a les multes, sancions i recàrrecs, entre altres supòsits que no tenen relació amb el tema que ens ocupa. Tampoc no es poden considerar una liberalitat.

Com a conseqüència, durant un període de temps llarg, s'ha acceptat de manera generalitzada i pacífica la deducció dels interessos de demora. Això no obstant, en els últims mesos s'ha generat una polèmica significativa sobre aquesta qüestió, a partir de l'informe emès pel Departament d'Inspecció de la AEAT (7 de març de 2016) i de la Resolució de la Direcció General de Tributs (DGT) (4 d'abril de 2016). Tots dos òrgans mantenen postures contraposades però, en principi, circumscrites en àmbits temporals diferents. Mentre l'AEAT no admet la deducció dels interessos – almenys no fins l'entrada en vigor de la nova LIS-, la DGT la defensa.

L'informe del Departament d'Inspecció de l'AEAT es fonamenta en la Resolució del Tribunal Econòmic-Administratiu Central (TEAC) del 7 de maig de 2015 que, alhora, troba empara en les

sentències del Tribunal Suprem del 24 d' octubre de 1998 i del 25 de febrer de 2010. Aquesta jurisprudència, però, no és aplicable ni en l'actualitat ni en el període 1995-2015 perquè es basen en una normativa anterior a l'any 1995 que contenia una regulació substancialment diferent respecte a les despeses no deduïbles.

La DGT, per la seva banda, es mostra favorable a la deducció, tant en la citada resolució com en una posterior resposta a consulta el 6 d' abril de 2016 -en línia amb respostes a anteriors consultes amb data 21 de desembre de 2015 i 15 de febrer de 2016-. En tots els casos, la DGT es ceneix a exercicis posteriors a l'entrada en vigor de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'Impost de Societats.

Per tant, de moment, la polèmica es planteja en relació als exercicis anteriors a la citada Llei 27/2014, tot i que es pot afirmar que els raonaments de la DGT són plenament aplicables en el marc de la normativa anterior, tenint en compte que, substancialment, és idèntica a l'actual regulació en aquesta matèria.

La mencionada Resolució del 4 d'abril de 2016 reitera la doctrina de l'òrgan consultiu sobre la deducció dels interessos de demora tributaris, i en precisa, d'entrada, que, llevat de norma específica, el resultat comptable és la magnitud que determina la base imposable de l' Impost de Societats i que els interessos de demora s'han de considerar com una compensació derivada del retard produït en el pagament d'un deute, insistint en què aquest caràcter compensatori és diferent del caràcter de sanció, com expressament confirma la sentència del TC 76/1990, del 26 d'abril.

Afegeix que els interessos de demora tributaris no poden enquadrar-se entre les despeses no deduïbles de l'article 15 de la LIS, no són despeses derivades de la comptabilització de l'IS, ni tenen la condició de donatiu o liberalitat, ja que aquests interessos estan imposats per l'ordenament jurídic.

Tampoc es pot considerar que es tracten de despeses contràries a l'ordenament jurídic, sinó tot el contrari, són despeses imposades per aquest ordenament, com s'ha dit. No es poden considerar despeses d'actuacions contràries a l'ordenament jurídic, ja que aquest cas engloba només aquells supòsits en què la il·licitud deriva de la realització de la despesa.

La DGT també destaca que els interessos de demora satisfets per l'Administració al contribuent es consideren ingressos financers i s'integren a la base imposable de l'Impost de Societats.

Per últim apunta que la negativa a la deducció dels interessos de demora podria tenir una transcendència constitucional per resultar contrària al principi de capacitat econòmica –perquè suposa un tracte diferencial dels interessos- i al principi *non bis in idem* per tractar-se d'una doble sanció encoberta.

No obstant, la DGT assenyala que pel seu caràcter financer, els interessos de demora estaran sotmesos als límits de deducció establerts en l'article 16 de la LIS. Al respecte, cal recordar que les limitacions a la deducció de les despeses financeres estan imposades per la necessitat de combatre determinades conductes o actuacions que tendeixen a disminuir artificialment el deute tributari per l'Impost de Societats. Dit d'un' altra manera, la previsió de l'article 16 de la LIS constitueix una norma antielusió

La AEAT pretén el caràcter no deduïble dels interessos de demora tributaris que s'imputin a períodes impositius anteriors a 2015 i admet, en principi, la deducció d'aquells que s'imputin en

exercicis posteriors, la qual cosa comporta una ulterior consideració que també resultarà controvertida en alguns supòsits, com ara el període en què resulten imputables aquests interessos. Això serà així en els litigis que provinguin d'exercicis anteriors a 2015, sobre els quals, molt probablement, l'AEAT estimi que els eventuals interessos de demora són imputables a períodes anteriors a la Llei 27/2014 i, per tant, no deduïbles.

Òbviament, el criteri de l'AEAT afecta també tots els contribuents que haguessin deduït interessos de demora tributaris en exercicis anteriors a 2015, que encara no han prescrit.

Una situació com la que es descriu només contribueix a generar inseguretats jurídica als ciutadans i el conseqüent augment de la conflictivitat entre contribuents i administració tributària que, en aquest cas, a més, sosté criteris absolutament dispars.

<http://premsa.cambrabcn.org>

@presscambrabcn